

[Arbejdsministeren.]

et ønske fra oppositionspartiernes side, som også regeringen har, nemlig at denne arbejdsstandsning ikke får lov til at udvikle sig.

Der er, som det er sagt fra mange sider, mange økonomiske interesser, vitale økonomiske interesser, knyttet til, at denne konflikt ikke får lov at udvikle sig. Der er også væsentlige forsyningsinteresser for befolkningen her i landet, til dels forsyningsinteresser af egentlig livsvigtig karakter; der er spørgsmålet, om hele dagliglivet skal gå på den måde, som vi gerne vil det skal, med detailhandlernes forsyning af befolkningen med vigtige fødevarer.

Når jeg gerne ville, om denne debat kunne give anledning til lidt mere klar stillingtagen fra oppositionspartiernes side på dette punkt, så er det, fordi en arbejdsstandsning og også den arbejdsstandsning, der truer i øjeblikket, er en af de beklagelige begivenheder på arbejdsmarkedet, der kan føre til bitterhed mellem store befolkningsgrupper, som gerne skulle kunne finde hinanden i et godt, dagligt samarbejde. Det er derfor af stor betydning, at en standsning af konflikten kan ske i så stor enighed som muligt, og derfor er det naturligvis af største betydning, om også i hvert fald de største oppositionspartier kunne tilslutte sig og medvirke til, at det indgreb, som regeringen foreslår, kan ske i bred enighed her i folketinget.

Jeg lagde mærke til, at hr. J. O. Krag gav udtryk for, at hvis det var forligsmandens ultimative skitse, der blev ophøjet til lov, hvis man kunne gå over på den linje, så ville han anbefale sit parti at medvirke til at standse konflikten. Også dette giver udtryk for en usikkerhed over for, hvad vil man; det må da ikke mindst efter hr. Anker Jørgensens indlæg her stå uklart, om en sådan anbefaling ville blive positivt modtaget af hr. J. O. Krags parti.

Det er sagt, at det indgreb, der er tale om, som er foreslået i lovforslaget, er vendt mod arbejderparten. Det må jeg afvise. Jeg henviser til den paragraf, som også enkelte ordførere har været inde på, § 3, stk. 2, hvori det hedder, at fællesudvalget — det er et fællesudvalg og ikke en voldgiftsdomstol og ikke et overenskomstnævn, det er et fællesudvalg — ved sin

afgørelse skal tage hensyn til synspunkter og materiale, der har været fremført under parternes indbyrdes forhandlinger og under forhandlinger i forligsinstitutionen. Der ligger heri, at der skal tages hensyn også til de synspunkter, som parterne måtte have firet på under forhandlingernes gang. Det ligger ganske klart både efter denne bestemmelse, jeg har nævnt, og efter min fremsættelsestale, at den part, der har tilsluttet sig den ultimative skitse, ikke der-ved skal have pådraget sig et handicap og bære det med sig ind under sagens fortsatte forløb. Det er en betragtning, der har en umiddelbar rimelighed i den øjeblikkelig foreliggende situation, men naturligvis også er udformet med henblik på at varetage en af de forpligtelser, jeg som arbejdsminister har, nemlig at sikre forligsinstitutionens muligheder for at medvirke til at nå frem til positive løsninger i fremtidige overenskomstsituationer. Det ville naturligvis belaste forligsinstitutionens muligheder i så henseende, hvis det nu efterhånden ikke blot bliver sådan, at man mere eller mindre synes, man ikke behøver at tilslutte sig et mæglingforslag, for det ligger i luften, at det halvvejs er et lovforslag, det drejer sig om, men hvis denne betragtning nu føres tilbage på det begreb, som vi kalder ultimative skitser.

Jeg må altså afvise, at der er tale om et forslag, der vender sig mod lønmodtagerparten. Det er ingenlunde tilfældet.

Selve spørgsmålet: en ultimativ skitser ophøjelse til lov, har flere været inde på som ønskeligere end det forslag, der er fremsat, og enkelte — det gælder bl. a. hr. J. O. Krag — var inde på, at det var at sætte spørgsmålstegn ved forligsmandens autoritet, hvis det ikke var den fremgangsmåde, man benyttede sig af.

Jeg tror ikke, jeg afslører nogen hemmelighed ved at sige, at det er i hvert fald et synspunkt, som forligsmanden ikke deler. Forligsmanden opfatter ganske klart sin ultimative skitse som et led i parternes fortrolige forhandlinger under forligsmandens medvirken, og jeg vil gerne tilføje, at det gælder jo også det, at man ikke kan se en klar grænse mellem, hvad parterne med forligsmandens medvirken er nået til enighed om, og hvor der ikke er enighed. Det gælder på alle disse områder under for-